

Wallace Stevens

A VERS, AMELY A HEGY HELYÉRE ÁLLT

Ott volt, szóról szóra,
A vers, amely a hegy helyére állt.

Oxigénje éltette,
Még akkor is, mikor lapjain feküdt a könyv poros asztalán.

Eszébe juttatta, mennyire szüksége volt
Egy helyre, ahová a maga útján jut el.

Hogyan rendezte át a fenyvest,
Tette odébb a sziklákat, és kerülgette a felhőket,

Hogy megfelelő legyen a távlat,
Melyben ő kiteljesedik egy meghatározatlan kifejeletben.

Felidézte a bizonyos sziklát, ahol a pontatlanságaival,
Végül pereméről a keresett kilátással szembesült,

Ahol elfekhetett, és a tengerre lenézve
Felismerte sajátos, egyedülálló otthonát.

Szilágyi Mihály fordítása